

Smärtorika mysterier (2): Jesu gissling

Texter av den helige Josemaría om Rosenkransens andra smärtorika hemlighet. ”Herre, med ditt stöd kommer jag att kämpa för att inte stanna upp, jag kommer att troget besvara dina uppmaningar, utan att frukta de branta uppförsbackarna, den skenbara enformigheten i mitt vanliga arbete” (Guds vänner, 131).

2021-02-26

JOHANNESSEVANGELIUM

”Jesus svarade: ”Mitt rike hör inte till denna världen. Om mitt rike hörde till denna världen hade mina följeslagare kämpat för att jag inte skulle bli utlämnad åt judarna. Men nu är mitt rike av annat slag.”

Pilatus frågade: ”Du är alltså kung?”
Jesus svarade: ”Du själv säger att jag är kung. Jag har fötts och kommit hit till världen för denna enda sak: att vittna för sanningen. Den som hör till sanningen lyssnar till min röst.”

Pilatus sade till honom: ”Vad är sanning?”

Sedan gick han ut igen till judarna och sade: ”Jag kan inte finna honom skyldig till något.

Men det är sed att jag friger någon åt er vid påskan. Vill ni alltså att jag skall frige judarnas konung?”

Då ropade de igen: ”Inte honom, utan Barabbas!” Barabbas var en rövare.

Då tog Pilatus Jesus och lät gissla honom.”

Joh 18:36-19:1

TEXTER AV DEN HELIGE JOSEMARÍA

Pilatus talar: Det är er sed att jag friger en fånge åt er till påsk. Vem vill ni att jag skall frige, Barabbas — en rövare som hade tillfångatagits tillsammans med andra för mord — eller Jesus? (Matt 27:17). Döda honom och låt oss få Barabbas fri, ropar folket, manat av sina ledare (Luk 23:18).

Pilatus tar än en gång till orda: Vad skall jag då göra med den Jesus som kallas Kristus? (Matt 27:22)

— "Crucifige eum!" — Korsfäst honom! (Mark 15:14).

Pilatus talar till dem för tredje gången: Vad har han gjort för ont? Jag kan inte finna honom skyldig till något som förtjänar döden (Luk 23:22). Folkhopen ropar ännu högre: Korsfäst honom! Korsfäst honom! (Mark 15:14). Pilatus, som vill göra folket till lags, friger Barabbas och ger order om att Jesus skall gisslas.

Bunden vid en pelare. Täcktt av sår. Piskrappen viner över hans sargade kött, över hans obefläckade kött, som lider för ditt syndiga kött. — Ännu flera slag. Ännu mera ilska. Ännu mer ... Det är höjden av mänsklig grymhet. Till slut lösgör de Jesus, utmattade. — Även Kristi kropp ger efter för smärtan och faller, slak som en mask, bruten, halvdöd.

Du och jag förmår inte tala. — Det behövs inga ord. — se på honom, se på honom ... långsamt. Efter allt detta ... kommer du någonsin mer att vara rädd för att göra bot?

Rosenkransen, Andra smärtorika mysterium

Jesus utgav sig själv som offer av kärlek. Och du, Kristi lärjunge, du som är Guds särskilt älskade barn, du som har återlösts till priset av korset, även du måste vara beredd att förneka dig själv. Oavsett vilka konkreta situationer vi genomlever får varken du eller jag uppföra oss egoistiskt, småborgerligt, bekvämt, utsvävande ... — förlåt min uppriktighet, korkat! Om du vill vara aktad, om du längtar efter att bli behandlad med respekt och uppskattad och inte söker något annat än livets njutningar, har du gått vilse ... Endast de som går lidandets hårda, trånga och smala väg tillåts träda in och vila i de heligas stad och härska med Konungen i evighet. (Pseudo-Makarios, *Homiliae*, 12, 5)

Du måste frivilligt bestämma dig för att axla korset. Om du inte gör det kommer du att med en läpparnas bekräftelse säga att du söker efterlikna Kristus, men dina gärningar kommer att motsäga dig. På det sättet kommer du inte att kunna umgås förtroligt med Mästaren, och du kommer heller inte att älska honom på riktigt. Det är ytterst angeläget att vi kristna övertygar oss ordentligt om följande sanning: vi vandrar inte nära Herren om vi inte spontant förmår försaka många saker som våra nycker, vår fåfänga, vår njutningslystnad eller vår vinning begär... Du skall inte låta en enda dag gå utan att krydda den med självtuktens salt. Och gör dig kvitt tanken på att det då skulle vara synd om dig. Din lycka blir bra ynkelig om du inte lär dig att övervinna dig själv, om du låter dig domineras och nedtyngas av dina passioner och nycker i stället för att djärvt ta ditt kors på dina axlar.

Guds vänner, 129

Vad gör det väl att vi snubblar, om vi i den smärta som fallet orsakar kan finna styrka för att resa oss på nytt och fortsätta vår vandring med förnyade krafter? Glöm inte att det inte är den som aldrig faller som är helig, utan den som alltid reser sig, med ödmjukhet och helig envishet. I Ordspråksboken sägs att den rättfärdige faller sju gånger om dagen (Jfr Ordspr 24:16); du och jag – stackars skapade varelser – får då inte bli förvånade eller tappa modet på grund av vårt eget elände, av våra fall, för vi kommer att fortsätta framåt om vi söker styrka hos den som sade *kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila* (Matt 11:28). Tack Herre, ”quia tu es, Deus, fortitudo mea” (Ps 42:2), för du och bara du, min Gud, har alltid varit min styrka, min tillflykt, mitt stöd.

Var ödmjuk, om du verkligen vill göra framsteg i det inre livet. Vänd dig ständigt förtröstansfullt, till Herren och hans heliga moder, som även är din moder, och be om hjälp. Var fridfull och lugn, oavsett hur ont det ännu oläkta såret efter ditt senaste fall gör, omfamna ånyo korset och säg: Herre, med ditt stöd kommer jag att kämpa för att inte stanna upp, jag kommer att troget besvara dina uppmaningar, utan att frukta de branta uppförsbackarna, den skenbara enformigheten i mitt vanliga arbete eller tistlarna och stenarna på vägen. Jag vet att din barmhärtighet bistår mig och att jag till sist kommer att finna den eviga lyckan, glädjen och kärleken i evigheters evighet.

Guds vänner, 131

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/jesu-gissling/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/jesu-gissling/) (2025-08-05)